

ги прокарва. Ето на : щракать ме, щракать... Пъкъ и инакъ не ми е добре, горчи ми въ устата, таквозъ ми е едно... никакво.

— Настиналъ си, какво ще ти е, — каза бава Иваница.

А когато Бунала се отмѣсти по-настрана, тя спрѣ да работи, обърна се къмъ него и го изгледа надъ очилата си. Не приличаше да е боленъ: червенъ, якъ, по-пълненъ, отколкото по-рано. Откато взе да попийва по-рѣдко, подобръ му, поукроти се. „Нищо не му е, — заключи на ума си баба Иваница. — Да мога да го накарамъ да остави и тоя тютюнъ, де-то го кара сутринъ да се дере и да кашли — още по-добре ще бжде“.

— Не ти е добре, че стоишъ празенъ, че си безъ работа, — каза тя. — Излѣзъ да се поразходишъ. Де ходишъ ти? Отъ тукъ до кафенето, и отъ кафенето до тука. Иди по-надалечъ, иди у Пенени. Дъщеря ти е, иди да я видишъ. На кръщенето не бѣше, иди ба-ремъ сега. Детето ще порастне и ще земе да ти вика „дѣдо“, а ти още не си го виждалъ.

— Може да отида пъкъ, — каза Бунала. — Ще ида, днесъ ще гледамъ да ида.

— Драганъ, Мариина, не те ли намира снощи? Дохожда да те търси.

— Защо ме е търсилъ Драганъ?

— Дошълъ единъ... депутатинъ ли го рече, какъвъ. Щѣлъ да казва слово въ Желѣ-